

LEVITICUS

SPAĽOVANÁ OBETA

TEXT: LEV 1,1-9

Milí bratia a milé sestry!

Ani sme sa nenazdali a už je opäť pred nami asi najťažšia kniha Starej zmluvy – Tretia kniha Mojžišova, kniha Leviticus. Je ťažká a pre nás novozákonných kresťanov takmer nepochopiteľná, lebo my už žijeme v inej dobe a zákony, príkazy, nariadenia, opísané v tejto knihe, sú nám nezrozumiteľné, niektorí si možno myslia, že aj nepotrebné. Ale je to naozaj tak? Prečo by ich potom Pán Boh bol dal zapísať do Knihy kníh – do Biblie? Určite tam nie sú zbytočne a aj cez ne nás Pán chce k niečomu priviesť, niečo naučiť. Keď som včera hovorila s jednou našou sestrou, utvrdila som sa vo vnuknutí, ktorým sa Pán Boh pri jednom z ranných stíšení snažil osloviť moje srdce, že je potrebné kázať aj o týchto ťažkých veciach. Možno budú kázne z knihy Leviticus náročnejšie na vnímanie, možno v nich bude viac vysvetľovania, explikácie ako aplikácie, predsa nám však budú môcť pomôcť priblížiť sa k Bohu.

Tretia kniha Mojžišova sa začína úžasne: „Hospodin oslovil Mojžiša zo stanu stretávania.“ Hospodin, ktorý k nemu prehovoril z horiaceho kra, teraz k nemu znovu hovorí zo stanu stretávania. Z miesta, zahaleného oblakom Jeho slávy. A tým naznačuje, že On, Hospodin, Boh je vždy ten istý, že On sa nemení, hoci my prechádzame procesom zmeny. Mojžiš bol už na inej úrovni než vo chvíli, keď sa mu Hospodin prihovril po prvýkrát. Už vzrástol vo viere, v poznaní Boha, a tak mu Pán môže povedať aj ťažšie veci, môže mu dať náročnejšie úlohy. Boh hovorí zo svojej slávy a človeku nezostáva nič iné, len sa Mu podvoliť. On hovorí zo stanu stretávania, lebo Jemu záleží na blízkosti človeka možno viac, ako nám záleží na blízkosti Božej. On hovorí a oslovuje. Nezostáva ticho. Nechce nechať svoj vyvolený ľud bez nariadení a usmernení. Hoci sa Izraelitom niekedy zdali prísne a kruté, Boh mal s nimi iný zámer. Nie trestať, nie obmedzovať, ale chrániť – podržať si svoj ľud vo svojej blízkosti. Brat, sestra! Aj k tebe hovorí Hospodin, Boh zo stanu stretávania, z chrámu i zo svojho slova. Aj tebe sa prihovára, lebo túži po tebe, po tom, aby si Mu bol blízky. Aj tebe sa prihovára – hoci aj skrz túto ťažkú biblickú knihu. Chceš počuť Jeho hlas? Chceš sa s Ním stretnúť i v tejto knihe?

Čím Pán Boh začína svoju reč k Mojžišovi? „Prehovor k Izraelitom a povedz im:“ On ho teda najprv sám ustanovuje za svojho svedka, proroka, mohli by sme povedať – hovorcu. „Prehovor a povedz.“ Prehovor, lebo ja som prehovoril k tebe a ty si to nesmieš nechať pre seba. A povedz im. Povedz im všetko, čo si odo mňa počul. Aj keď to bude ťažké, aj keď si myslíš, že to nezvládneš, aj keď sa budeš hanbiť či báť. Prehovor a povedz! Ja som ti dal silu hovoriť s faraónom, posilním ťa aj pred tvojimi bratmi. Len prehovor! Aj my sme, bratia a sestry, často v stave beznádeje, zúfalstva, často sa nám nechce svedčiť o Bohu, ale On aj od nás chce, aby sme prehovorili. Aby sme zvestovali Jeho odkaz tým, ktorých nám zveril, ako Mojžišovi zveril Izrael.

A Mojžišova úloha vôbec nie je ľahká. Boh totiž začína obetou. „Keď niekto z vás chce priniesť Hospodinovi obetný dar, prinesiete svoj obetný dar zo zvierat, z hovädzieho dobytku alebo z drobného stáda.“ Obeta teda nie je povinná. „Keď niekto CHCE priniesť Hospodinovi obetný dar.“ Aký veľký je rozdiel medzi povinnosťou a vôľou! Brat, sestra! Chceš prinášať Bohu obetné dary? Alebo Mu obetuješ len preto, lebo si myslíš, že to musíš robiť? Nemusíš,

nikde to nie je napísané. „Bohu milou obetou je čisté srdce.“ Srdce, ktoré samo chce obetovať.

Všimnime si, že Pán Boh nehovorí Mojžišovi, aby Izraeliti doniesli Hospodinovi svoje obetné dary, svoj hovädzí dobytok či zo svojho drobného stáda. Nehovorí to, lebo On sám najlepšie vie, že všetko, čo Mu prinášajú ako obetu, Mu len vracajú, nič nie je ich. Na toto ani my nikdy nezabúdajme, keď obetujeme, alebo keď sa obetujeme. „Čo máš, čo by si nebol dostal?“ Čo teda dávam Bohu, čo by už dávno nebolo bývalo Jeho?

„Ak bude jeho spaľovaná obeta z hovädzieho dobytká, nech privedie bezchybného samca.“ Teda sám obetujúci musel vybrať, musel sa rozhodnúť, čo obetuje Hospodinovi. Ale mal to byť bezchybný samec. Nikto ho nenúti obetovať, ale ak to už urobí, nech dá to, čo nemá chybu, a v čom je život. My často „obetujeme“ Bohu niečo, čo my sami už nepotrebujeme. Dáme bezdomovcom niečo, čo nám už netreba, tie najobnosenejšie šaty zanesieme na charitu (samozrejme neoprané) a chceme, aby nás za to ešte každý aj pochválil. Ale Pán Boh nechce naše odpadky, On nepotrebuje to, čo už ani my nevieme použiť. On chce „bezchybného samca.“ Toho, ktorý by zabezpečil ďalšiu generáciu zvierat, ďalší príjem, zisk pre majiteľa. On chce prvotinu. On chce desiatok. On chce predovšetkým teba i mňa. Lebo kým nebude mať naše „bezchybné“ srdce, očistené Ježišovou krvou, dovedy budú naše obety úplne zbytočné a bezvýznamné, nebudú príjemnou vôňou Hospodinovi, nezískame si nimi Jeho priazeň. My sa musíme rozhodnúť, čo Mu obetujeme. Boh nechce môj čas, keď ráno utekám do práce a moja modlitba je rozháraná a nesústredená. Ale nechce ani ten večerný čas, keď vypnem televízor a ledva trafím do postele, lebo už sa mi zatvárajú oči. On chce čas, ktorý Mu venujem vedome, lebo s Ním chcem byť v spoločenstve. On nechce moje „tringelty“, to, čo práve nájdem v peňaženke. On chce môj dar, ktorý som si v srdci zaumienila Mu dať. On nechce, aby som čítala Jeho slovo z povinnosti, zo zvyku, On sa mi chce prihovoriť, chce celú moju pozornosť, radosť z prijatého a prežitého slova.

Izraeliti mali priviesť svoje obetné dary k stanu stretnutia, aby si získali Hospodinovu priazeň. Nie je teda jedno ani to, kde obetujem Bohu. Mám to robiť v Jeho prítomnosti. Tam, kde je On, kde Ho možno nájsť, kde On nájde mňa a nájde vo mne záľubenie.

„Položí ruku na hlavu spaľovanej obety a tá bude so záľubou prijatá, aby získal zmierenie.“ Kladenie ruky na hlavu obety musel tiež vykonať obetujúci sám. Musel sa stotožniť s obetou, odovzdať jej svoj hriech, za ktorý ona trpela a zomrela. Je to však aj slávnostný akt, keď v smrti obetného daru prijmeme odpustenie našich hriechov a možnosť života. Kladenie rúk je aj aktom viery. Uchopím to, o čo prosím. Uchopím Ježišovu zásluhnú obetu, keď sa rukou dotknem chleba a kalicha pri Večeri Pánovej. Nikto mi ju nevloží do úst, ja ju uchopím, lebo to chcem.

„Potom pred Hospodinom zabije dobytča.“ Aj toto musel urobiť obetujúci človek. Zabiť zviera, z ktorého mohol mať úžitok, aby mal ešte väčší osoh – Božiu priazeň. Dobytča bolo zvieraťom, ktoré slúžilo. A tu vidíme predobraz nášho Pána. Aj On slúžil, obetoval sa, bol zabitý. Jeho krv tiekla z kríža – ako krv zabitého zvieraťa z oltára, - aby tak ospravedlnil všetkých, čo v Neho veria.

A tak aj kňazi priniesli krv. Toto už bola ich úloha. Ňou pokropili oltár a im ostala koža zo zvieraťa. Je to symbol toho, že krv očistí a prikryje každý náš hriech.

„Synovia kňaza Árona rozložia na oltári oheň a naň naložia drevo.“ Oheň tu nepredstavuje Boží hnev, skôr očistenie a prijatie. Potom poukladajú rozsekané kusy, hlavu aj tuk na drevo, ktoré horí na oltári. Nevieme, na koľko kusov rozsekali obetné zviera. Niektorí vykladači Písma tvrdia, že na 7 (číslo dokonalosti), iní, že na 12 (počet kmeňov Izraela). To však nie je pre nás podstatné. Dôležité je, že celá obeta patrí Bohu. Bezo zvyšku. Ak obetujem, nič si z toho nenechávam. Ak dávam, dávam všetko. Seba.

„Vnútornosti a nohy kňaz umyje vo vode.“ To je opäť predobraz Pána Ježiša Krista, ktorý mal vzťah k vode – k Božiemu slovu. Naša obeta by teda vždy mala byť obmytá Jeho slovom, mala by s ním byť v súlade. Dávať to, čo chce On. Dávať toľko, koľko chce On.

Nech nám Hospodin pomáha, aby sme často vchádzali do stanu stretávania a túžili po Jeho slove. Nech nám dá silu zvestovať Ho našim blíznym v priaznivom i nepriaznivom čase. Nech nás posilní, aby sme obetovali dobrovoľne, aby sme dávali toľko, koľko On od nás žiada. Aby sme obetovali seba a získali v Ježišovej obete z Jeho darov Jeho večnú priazeň a večný život. Amen.

Písané kázne - 2021, Mgr. Erika Domonkošová